

[Indenrigsministeren]

læggelse af patienten, vil kunne foretages på det lille sygehus for patienter, som er behandlet f. eks. på landsdelssygehuset eller et hovedsygehus. Det kræver også en udvidet speciallægebistand fra de større sygehuse. En væsentlig fordel herved er, at patienter med længere sygdomsforløb vil kunne placeres nærmere hjemmet under en væsentlig del af indlæggelsesperioden.

Endelig vil jeg pege på, at lokalsygehuset også vil kunne fungere som barselhvileafdeling, hvortil fødepatienter fra egnen kan overføres fra amtets specialafdelinger, efter at fødslen har fundet sted.

Min konklusion er derfor, at såfremt et amtsråd ønsker at opretholde et lille sygehus, har man fra centralt hold peget på en række muligheder for at indpasse et sådant sygehus på en forsvarlig måde i amtskommunens samlede sygehusvæsen.

For at få et sådant samlet sygehusvæsen til at fungere efter planernes hensigt er det imidlertid nødvendigt, som jeg allerede har været inde på, at gennemføre en klar visitationsordning for amtskommunens sygehusvæsen. En sådan ordning indebærer, at der gennemføres retningslinjer for, hvilke typer af patienter der skal henvises til det enkelte sygehus og den enkelte sygehusafdeling.

Retningslinjerne må sikre, at enhver patient uanset bopæl får adgang til den efter lidelsen afpassede rigtige og tilstrækkelige behandling. Endvidere, at patienten behandles på det nærmeste sygehus, der opfylder disse krav.

Grunden til, at jeg så stærkt fremhæver vigtigheden af, at amtsrådene udarbejder visitationsretningslinjer, er, at en meget væsentlig del af indlæggelserne på sygehuse foregår efter henvisning fra de praktiserende læger. Og hvis ikke det enkelte kommunale eller amtskommunale sygehusvæsen til enhver tid forsyner de praktiserende læger med relevante oplysninger om, hvor de forskellige kategorier af patienter bør behandles, og hvilke ventetider der aktuelt er inden for amtskommunens sygehusvæsen, risikerer man, at patienterne bliver henvist til de forkerte sygehuse eller afdelinger, og det er klart en ulempe for patienten og naturligvis også for sygehusvæsenet.

Det er ligeledes vigtigt, at der fastlægges retningslinjer for, hvornår en patient skal flyttes fra det ene sygehusvæsen til det andet.

Alle de forhold, jeg her har været inde på, skal amtsrådene søge at løse i deres sygehusplanlægning, og i øvrigt skal de løse en del andre vanskelige spørgsmål.

Løsningerne må som sagt før i meget høj grad tage udgangspunkt i det sygehusvæsen, man allerede har i de enkelte amtskommuner; det er navnlig aktuelt under de udgiftsbegrænsninger, der er gennemført for amtskommunerne.

Vi står nu over for, at amtskommunerne i løbet af de nærmeste måneder skal afslutte anden runde i deres sygehusplanlægning, idet de i løbet af foråret skal indsende reviderede sygehusplaner til indenrigsministeriet. Det er min forventning, at vi i denne runde i et samarbejde mellem amtskommunerne og de centrale myndigheder kommer et væsentligt skridt nærmere i udviklingen af sygehusvæsenet.

Nu, da første runde af sygehusplanlægningen er afsluttet, vil jeg gerne slå fast, at amtsrådene virkelig har levet op til den tillid, folketingset viste dem, da man ved gennemførelsen af kommunalreformen overlod ansvaret for dette for hele samfundet så vigtige område til amtskommunerne. Amtsrådene har i løbet af 1970'erne i et positivt samarbejde med de statslige myndigheder gennemført en væsentlig udbygning og planlægning af sygehusvæsenet, sådan at vi i dag står med et sygehusvæsen af en meget høj kvalitet.

Jeg vil gerne afslutte redegørelsen med at vende tilbage til det, der var mit udgangspunkt, altså patientvenligheden i den sygehuspolitik, der føres.

Som jeg nævnte, er det min opfattelse, at en patientvenlig sygehuspolitik indebærer, at hele sygehusvæsenet og dets relationer til andre sider af social- og sundhedsvæsenet inddrages. Jeg vil i den forbindelse gerne fremhæve, at hovedvægten i det danske sygehusvæsen ligger på de lidt større sygehuse på typisk 300-500 sengepladser.

Det er min opfattelse, at denne sygehusstruktur er overordentlig hensigtsmæssig for et samfund som det danske. Denne sygehusstruktur tager på én gang hensyn til at skabe muligheder for at udnytte den lægelige og teknologiske udvikling inden for sygdomsbehandlingen og til at tilbyde befolkningen den lettest mulige adgang til at blive betjent af sygehusvæsenet. Opbygningen indebærer, at hovedvægten ligger på de lidt større og store